

Av Thor Brevik

Reisebrev

En liten rapport om mitt første besøk i verdens mest folkerike land etter Kina.

Kjære familie, kolleger og venner,

Jeg kom nettopp tilbake fra en 10 dagers spennende reise i India, i regi av SEE International, en USA-basert veldedig organisasjon for behandling av øyelidelser i den 3.verden.

Vi opererte grå stær på folk i slummen. Mange var faktisk sosialt blind, og ville ellers ikke hatt mulighet til å få hjelp. Vi besøkte to klinikker, den ene litt utenfor Calcutta og den andre i Siliguri, ved foten av Himalaya.

Fattigdommen i Calcutta gjorde et sterkt inntrykk. Mor Theresa har nok hatt hendene fulle.

Jeg fant intet som var i nærheten av den standard vi er vant til, selv ikke på "hotellene".

Folk bodde stort sett i rønner bygd av planker med bølge-blikktak, eller presenninger. Alt av personlig hygiene og klesvask foregikk med

bøtter, og vannet ble hentet fra ei mildt sagt skitten elv.

Likevel var det store kontraster mellom kjønnene. Kvinnene prøvde å beholde sin verdighet ved å gå kledd i fargerike sarier, og klarte t.o.m. å holde de tilsynelatende rene. Alle skolebarna var kledd i fine uniformer, og representerer Indias håp og framtid. Mange menn var derimot kledd i filler.

På landsbygda hadde de det bedre, selv om de fleste bodde i meget enkle kår. Det var iallfall frodig og noenlunde rent.

Uten aircondition ville det vært umulig å operere, da det nå er monsunetid i India, med temperaturer på omkring 35° og svært høy luftfuktighet. Skjorta ble gjennomvåt så snart jeg satte foten ut på fortauet.

Aircon. var omtrent den eneste "luksus" vi hadde på operasjonsstuene, det fantes selvsagt ikke

ultralyd-utstyr for phaco-kirurgi, så inngrepene ble foretatt manuelt, med MSICS teknikk. Den er betydelig vanskeligere å utføre enn phaco. For meg var dette noe helt nytt, med kun et lynkurs på kadaverøyne hos SEE i Santa Barbara ifjor.

Utfordringene stod i kø. Mikroskopene var av eldre årgang og delvis igjengrodd av sopp pga. luftfuktigheten, og måtte grundig rengjøres før de overhode kunne brukes. Dette da det kun ble utført øyekirurgi på disse klinikkene to ganger i året, og stort sett med utenlandske kirurger. Indiske leger er ikke særlig motivert til å bidra.

Det ble ikke bedre av at strømmen forsvant midt under en av mine første inngrep, mens jeg satt med en skarp cystotom-lansett i forkammeret! Alt var svart, men heldigvis fikk jeg trukket den ut uten å skade noe.

Vi var 4 kirurger, to fra USA, meg

selv, samt vår vertskirurg, Dr. Bikas Bhattacharya, som ledet arbeidet med selektering av pasientene og organisering av øvrig personale. Dette var Indiske sykepleiere/op.personale som tok fri fra private klinikker og ofret seg for veldedig innsats.

Særlig på den nedlagte misjonsstasjonen i Siliguri var det mildt sagt et organisert kaos, hvor vi opererte på en eneste stue med 4 bord samtidig, og hvor det var en liten "kamp" om det "beste" mikroskopet! Noen av pasientene kom langveisfra, og lå tålmodig i rekke og rad på tynne matter i store, muggluktende rom.

Takknemligheten dagen etter, når bandasjen ble fjernet og de opplevde "mirakelet" var utrolig rørende.

Noen av de pårørende sørget for mat til oss, og delte av det lille de hadde. Det var godt krydret vegetar-mat som faktisk smakte utmerket. Som dessert fikk vi søte bananer og

særlig mango som var mye bedre og saftigere enn den vi får hjemme.

Siste dagen før hjemreise hadde vi fri, og fikk tid til en reise opp til Darjeeling, en tre timers biltur på trange hårnålssvinger som får Trollstigen til å blekne.

Pga. tette skyer så vi dessverre ikke mye til Himalayafjellene, men fikk derimot et lite innblikk i produksjonen av regionens store eksportartikkel, Darjeeling-te.

Det var stort sett jenter som stod for innhøstingen. Med flettekurver på ryggen hengt opp i pannebånd stod de i bratte skrenter og plukket teblader, fra 07 om morgenen til 17 om ettermiddagen, og det til en dagslønn på 10-12 kr.

Te-fabrikken var stengt for dagen, da klokka var blitt 18.00, men de åpnet likevel for oss, og utstyrt med hette, munnbind og overtrekksko fikk vi oppleve hvordan foredlingen

av te foregikk. Selvsagt kjøpte vi med oss noen poser av "first flush" og "silver-tip", noe av det mest eksklusive de hadde.

Dette var bare en liten rapport om mitt første besøk i verdens mest folkerike land etter Kina.

Vi er utrolig privilegerte i vår del av verden, det forstår man kanskje først når man har sett hvordan mesteparten av klodens mennesker lever.

Jeg føler meg spesielt velsignet og privilegert når jeg kan bidra til å gjøre en forskjell for noen av disse folkene, og vil anbefale alle kolleger som har mulighet til det: Reis ut og gjør en innsats. Det innebærer en personlig berikelse som ikke kan måles i penger. Behovet er enormt!

Med hilsen,

Thor Brevik
thbrevik@gmail.com